

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Ad malos bono fine intrari posse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

judicandum; quod tamen tantò minùs æstimamus, quantò frequentius, & velut consuetudine in contemptù tracta, committimus. Magis itaque auersaturi vitaturiq; hanc temeritatem esse-
 mus, si quoties alios iudicando percutimus, vicissim illico reper-
 teremur, ac velut colaphum pro colapho reciperemus. Multa
 autem in hac historia sunt consideratione digna. Nam 1. potest
 hoc factum S. Vitalij accenseri iis, quæ admiranda in Sanctis, non
 imitanda dicuntur. In multis enim graue periculum esset, adire
 domos lenociniis plenas, & totas noctes in angulo talis cellula,
 iuxta leuiculam mulierem dormientem excubare. Nam *qui amat*
periculum, in illo peribit. Non omnes sunt ætate tam senes, nec
 tam maturi virtute, nec mente tam constantes, neq; tam arden-
 tes charitate, vt à Cupidinis igne non possint inflammari. Neq;
 sanè omnes tam piè vigilarent, neq; tam sollicitè Deum preca-
 rentur. 2. Aliquid debemus proximo, vt eum exemplo non of-
 fendamus; neq; à malo dumtaxat, verùm etiam à specie mali ab-
 stinere. Itaque non in quouis probaretur, si Vitalium hinc vellet
 imitari. Ex peculiari tamen Dei instinctu Sanctus iste in mere-
 tricias domos intrauit, sicut alii nonnulli in ardentibus fornaces, &
 medias flammis, vt apparet, Deo non difficile esse, homines in
 maximis periculis conseruare. 3. Duobus autem miraculis de-
 monstrauit diuina bonitas, cum instinctum à se esse profectum,
 cum voluit & meretricem arcana pendentem, & temerarium illù
 injustè percutientem à malo dæmone insidari. 4. Duas insuper
 alias ob causas id consilium Vitalio suggestit. Siquidem eo virtu-
 tem Ioannis Eleemosynarij illustrauit pariter, & vitium ganeonis
 illius oculis hominum exposuit. Nec ganeonis tantùm, sed pluri-
 morum quoque aliorum, qui idem iudicium de castissimo viro
 tulerunt.

VIII.

Ioannes autem Eleemosynarius tantò plurius est faciendus, &
 verè inter perfectos accensendus, qui non scandalizantur, quia
 non solùm Vitalium non iudicauit more vulgi, sed etiam aded
 non offensus est, more eorum, qui dixerunt: *Quare cum publicanis*
& peccatoribus manducat magister vester? vt cogitaret, multas illo
 ingressu virtutes posse exerceri. Sciebat enim à quibusdam San-
 ctis talia fieri, vt ab hominibus contemnantur; à quibusdam, vt
 morc

Ecclesi. 3. 27.

Psal 118 165.
Matth. 9 11.

117

more Domini sui, existiment, se missos esse ad oues, qua perierunt, quarendas & saluas faciendas. Vnde & ipse ad Zacchaũ & alios publicanos, quin & ad Pharisaeos ipsos diuertit. Quia non est voluntas ante Patrem vestrum, qui in calis est, vt pereat vnus de pusillis istis. Quo pacto etiam, ne Nepris sua scortum facta periret, eremita Abrahamus, mutato habitu ad eam intrauit, specie quidem tamquam peccaturus, re autem ipsa, vt eam è sordibus ac peccatis extraheret. Tali mente etiam Vitalium itare ad meretrices cogitauit Ioannes Eleemosynarius. Magna hæc virtus fuit, videre, vel audire ingredientem aliquem in lupanar, & mali nihil de eo suspicari, nihil sinistrum cogitare. Potuisset illi occurrere Phinees, & Israelitæ, quorum isti, ob similem ingressum in lachrymas, ille in maximam indignationem, concitati sunt. Et ecce vnus de filijs Israel intrauit coram fratribus suis ad scortum Madianitidem, vidente Moysè, & omni turba filiorum Israel, qui flebant ante fores tabernaculi. Quod cum vidisset Phinees filius Eleazari filij Aaron sacerdotis, surrexit de medio multitudinis, & arrepto pugione, ingressus est post virum Israelitem in lupanar, & perfodit ambos simul, virum scilicet, & mulierem in locis genitalibus. Cessauitq; plaga à filijs Israel. Placuit ergo Numini illud iudicium & Phinees, & Israelitarum, & tamen non placuit hoc iudicium, quod de Vitalio isti tulerant, quorum vnus inflicta alapa, immissoque immundo spiritu, ob suam temeritatem castigauit.

Matth. 15. 24.

Matth. 18. 14.

S. Ephræm de erem. Abrahamo.

Num. 25. 6.

Nimirum aliud est, iudicium ferre de leuis armaturæ homine, aliud de viro in virtute diu probato, qualis fuit Vitalius sexagenarius, inter Sanctos educatus, & tot annis sanctè conuersatus; de quo etiam non sanctos adeunte, nihil debebat, nisi sanctum iudicari. Immo laudabiliter facit, qui etiam de plebeio non laudabile quiddam faciente iudicium suspendit, vel excusationem quaerit. Non iudicemus quemquam, ait S. Ephræm, quia non nouimus eius poenitentiam: neq; si quid videntem, aut loquentem aspexerimus, cum nobis exploratum non sit, quo modo in sua cella vitam degat; aut cuiusmodi erga Deum laborem subeat. Ideò vnumquemq; nostrum oportet sibi ipsi ascendere, quia singuli nostrum Deo rationem reddituri sunt. S. Ambrosius, non iam alapam, pro alapa, neq; humanum iudicium temerarium (quod tamen plerumque etiam pro temerario

IX.

S. Ephræm. par. 4.

rario